DE S IVONE PAVPERVM ADVOCATO

ORATIO

Habita in eiusdē Templo
Ad S.R.E. Cardinales

À NICOLAO AEMILIO TONIO
POLETANO
em. Rom. Clerico.

Digitized by Google

PONT· OPT· MAX.

NICOLAVS ÆMILIVS TONIVS
Seminarij Romani Clericus.

FELICITATEM.

QVAM de Beato Iuone pauperum Aduocato habui Orationem, Tuo tantum in nomine decet apparere B. P. qui Vicaria, quam ſuſtines Numinis maieſtate, ſuſtentas Generis humani paupertatem. Cum enim omnes egeamus Gloria Dei, quæ vera opulentia eſt, non niſi, Te reſerante, huius gloriæ ærarium patet, adeoq. per Te diuites, diuinæq. compotes liberalitatis ſumus. Tuum videlicet ad Solem ſpectat mortalium, &

quem dum imitatur, exprimitq. eximio in pauperes amore Eminentiſsimus Cardinalis Franciſcus Barberinus, re vera Sol iſte Tuus, aliuſq; & idem eſt. Reuerenter ergo Beatiſsimis aduoluor pedibus, laudesq; quas in Iuone ſuſpexi, in Te, Tuiſq. veneror. Deterruit me quidem ab hoc litterario grati animi monumento ſingularis ſapientia, qua reliquis emines, ſed animos dedere inſignia, & innumera beneficia, quibus hæc Tua penè diuina beneficentia, & incredibilis eiuſdem Eminentiſs: Cardinalis Franciſci beneuolentia, me, meoſq, omnes exornarunt: vt planè peccarem; niſi auderem ad Solem Barberinum accedere. Iure quippe ſuo accedit ad Solem quiſquis lucem accepit à Sole.

ORA-

ORATIO

PAupertas vicaria diuinitatis eſt; & luſu quodam omnipotentiæ, Pauperes, loco Numinis habentur (Eminentiſs. PP.) quod enim nec auderet purpura, nec ſolium ſibi arrogaret, id liberaliter Paupertati attribuit Deus, vt quidquid illi beneficiorum quà auctoritate, quà patrocinio, quà liberalitate impenditur, Numini cenſeatur impenſum. Quamobrem, nec ab huius

erit pietati, ſi hodierna die virum ſanctiſſimum Ivonem laudaturus, nominauero Pauperum Aduocatum, & tum allato exemplo Diuinitatis, tum indicatis rebus ab eodem mirabiliter geſtis, breuiter oſtendero, non poſſe hanc pulcherrimam lucem nobiliore radio mortalibus commendari.

Primaria creditur prouidentiæ conſuetudo, ſumma imis æquare, & diuiſa magnitudine nihil inſolens pati, nihil tumidum, nihil ſuperbum: vt mortales more ſyderum, quæ nunquam de dignitate contendunt, vnicum Diuinitatis Solem adorent. Sed hanc Prouidentiæ conſuetudinem contemerauit Arrogantia, quæ architectante ſcelere, ſuperbiæ molem excitauit, & cupida potentiæ cepit augere diuitias, quibus plerumq. potentia nititur, vt hoc veluti opum torrente obruta, reliquorum mortalium fortuna concideret, & ſupplex manus daret: eò magis ludibrijs obnoxia, quò magis diuitijs nudata: Hinc praua cogitatio in hominum, etiam ſapientum mentibus graſſata fuit, Paupertatem ſpectare ad infelicitatem: Pauperes naturæ vel læſæ, vel lædentis reos viuere irato Cœlo: & meritò

ſola ærumnarum dote cumulatos.

Verum paupertati ſubſidium Deus tulit, nec modo teſtatus eſt diuinæ, aut gloriæ, aut ignominiæ adiungi, quidquid decoris, aut dedecoris in pauperes cadit; Sed etiam in terras demiſit verbum, vt pauperis ore, habituq. conſortio pauperum frueretur; Diuinumq. Spiritum Orbi affudit: vt eſſet, atque nuncuparetur Pauperum pater, & aduocatus. Adeo reuerenter prouidentia, vel infimos mortalium complectitur. Hinc intelligitis quam honeſtum ſit IVONI cognomentum, quo gloriatur Deus.

Iam verò libet indicare admiranda opera, quibus defenſæ ab IVONE Paupertatis ſtudium diuinitus, & comprobatum, & nobilitatum eſt, atque hæc tot, ac tam præclara videntur, vt audeam affirmare, non minus prodigijs, quàm momentis IVONIS vitam conſtare: nec aliud eſſe Pauperum Aduocatum, quàm Thaumaturgum Generis Humani. Hunc ego appello Solem, qui non ſemel erubuit ab IVONE ſe vinci: quoniam IVO, nube modeſtiæ contectus longè illuſtrius, atque vtilius Orbi terrarum affulſit, quam Sol nitida luminis

nam Sol tantummodo diei; hic etiam nocti præfuit, ac profuit: quid autem eſt paupertas, opinione hominum, quàm nox Terrarum? Appello elementa, quæ IVONIS imperio ſubiecta, latè didicere cuſtodem paupertatis dexteram, eſſe arbitram naturæ, & dominam elementorum. Vos etiam interrogo, vos inquam, ò morborum infanda genera, furiarum horrenda monſtra, Tartari agmina execranda, quis veſtra debilitauit venena? quis compreſſit iras? quis fregit audaciam? quis fugauit? quis perdidit, niſi vindex IVO paupertatis? Audeo ne dicere? An genus omnipotentiæ eſt, pauperes ab iniurijs, & iniuſtitia vindicare? Dies me deficeret, ſi vellem omnia enumerare, illud vnum aſſerere, ſine mendacio licet: omnium rerum, quas ab orbe condito admirata eſt natura, fuiſſe aliquod ab IVONE exhibitum ſpecimen. Quid quæſo mortalium animos, & naturæ aciem magis perſtrinxit quàm antiquum illud fugientis Pharaonem Gentis Hebreæ, Duce Moyſe, ſpectaculum, cum Aqua, diuiſo amne, ſemitam fecit fugæ? At IVO cum enorme flumen indocili gurgite exundaret, viamque intercluderet, dece-

dere,

aperire, quaſi nouus eſſet Moyſes, qui diuitum licentiæ pauperes ſubtraheret. Quid magis commouit orbem terrarum, quàm ignis ille, quem de Cœlo accendit Elias? neſcio quid IVO (ſi fas dicere) maius præſtitit. Non accendit ignem, ſed accenſum iuſſit abire. Et ne longius excurrat Oratio. Idem IVONI attribuitur Elogium, quod Chriſto inditum fuit. IVONIS beneficio, audiendi, videndi, incedendi, aliarumque corporis actionum vires reparabantur. Tam gratioſa, eſt apud Deum paupertas, vt qui ſe illius patronum profiteatur, habeat quodammodo communem cum Deo potentiam. Vultis aliquid admirabilius? ſtetit IVONIS in conſpectu opem rogaturus ſpecie mendicus, re vera ſuperum Princeps, informis vultu, habitu lacer, ærumnoſus corpore, ac velut obſeſſus doloribus ſqualebat, pallebat, trepidabat. Commouetur, atque concutitur hoc triſti aſpectu vir ſuapte ſponte commiſerationi obnoxius. Quid plura? ruit in amplexus, & quem hominem calamitoſum arbitrabatur, iubet vnà menſæ accumbere. Fit commercium Epularum: Sed ecce menſa vertitur in ſtuporis Orche-

illa imago calamitatis migrat in iucunditatis exemplar: nox illa ſordium parit pulcritudinis diem: frons pauida immortalitatis delicijs imbuitur: & corpus deleta morborum nube, radiorum turbine, ac fulgurantis tempeſtate ſplendoris iactatur ad voluptatem; Denique illa mendici ſpecies ingrata conformatur admirabili Metamorphoſi in eam diuinæ lucis eximiam figuram quam olim Chriſtus in Monte Thabor exhibuit; vt nullum diuinæ, ſiue potentiæ, ſiue felicitatis prodigium omitteretur in exornando IVONE, qui nullum opis humanæ præſidium omittebat in paupertate ſubleuanda. Et par erat eadem cum Moyſe & Elia ſcena beatitatis ſaltem ſpectando eum condecorari, qui eundem cum Moyſe & Elia potentiæ geſtum fecerat. Meritò igitur defenſæ paupertatis nomine glorietur IVO; Cum enim tot documentis ſeſe tuendum, ornandum, admirandumque in pauperibus Deus præbeat, nihil aliud eſt, Pauperum quam Dei Aduocatus.

LAVS DEO.

Imprimatur, ſi videbitur Reuerendiſs. P. Mag. Sac. Palat. Apoſt.

Alphonſus Sacratus Epiſc. Com. Viceſg.

Imprimatur,

Fr. Hyacinthus Serronius Mag. & Socius Reuerendiſs. P. Fr. Michaelis Mazzarini Sac. Pal. Apoſt. Magiſt. Ord. Prædicatorum.

ROMAE.

Ex Typographia Hæredum Franciſci Corbelletti.

M. DC. XXXXIV.

Superiorum permiſſu.